

QVAESTIO MEDICA
CARDINALITIIS DISPUTATIONIBVS MANE
DISCVTIENDA IN SCHOLIS MEDICORVM

DIE IOVIS XXVIII. FEBRVARII,

M. FRANCISCO QUIQVEBEVF Doctore Medico, Moderatore.

75³

An à Veneris abstinentiâ ἀνορεξία?

ANOPEZIA affectus est orificij superioris ventriculi, quo nulla aut pauciora quàm pro consuetudine, suctionis vel sensus defectu atque vitio appetuntur alimenta, quæ si cum fastidio cibi fuerit, ἀνορεξία dicitur, in longâ dysenteria, aut morbo diuturno periculi plena; si citra nauseam ἀσθησία, morbis inhibent, plenitudinem inducunt, aut vim attractricem partium resolvunt; unde æstate & autumno languet, hyeme & vere viget appetitus. Sensum adimit tem-
peries stomachi immutata, vtriusque nervi adstrictio à frigore, compressio à vicini corporis pondere, aut obstructio ab humoribus, quos fudit liquavitque putridi cuiusvis in corpore delitescens calor, à quo & insitum ventriculo temperamentum perit. Latè primo sensorio partes omnes ἀνορεξία.

VT substantiæ nostræ effluxus, quem nativus calor excitat, vitari non potest, ita & eius restauratio penitus est necessaria: duplicem ideo nobis insevit natura appetitum, animale & naturalem; hunc sensus omnis expertem, in singulis partibus, alimenti similis substantiâ; illum sola eiusdem, etiamnum minus laudabilis qualitate sese rescipientem, cum eximio indigentia sensu, in superiori duntaxat ventriculi orificio collocavit. Appetitus uterque & partium exhaustus eâ connexionem inter se coherent, ut naturalem animalis, naturalis partium inanitionem consequatur, quæ calor, fibrarumque rectorum operâ, quibus facultatis attractricis perficitur actio, quicquid in succo laudabili familiaris est à vicinis proleatant, hæ ab alijs eâ continenti serie, donec ad superius ventriculi orificium tractus desinat, qui partis illius diuisionem parit, à quâ sensus, quem nervi duo insignes, non quia molles, cum nativâ partis temperie impertiunt.

SEMINIUM testium opus non astitum varicosorum, in quibus sanguis rudimentum feminis, formam verò & characterem in testium substantiâ, facultatum distinctarum procreatricis & ἀπορροιατικῆς subiecto, adipiscitur, indeque à vasis eiaculantibus, quæ in feminis conceptaculorum vicem obeunt, defertur ad vesiculas seminarias, in quibus & in prostaticis, sub vesicæ sphinctere sitis, asseruatur. Excrementum hoc ἀπυκνωτόν est, non ἀσθησίον; copiâ quippè si impingatur, aut effusio ἐμφορῶν inducat, corrumpitur, nisi tempestivus, & quem nec dolor nec languor sequatur, accedat Veneris usus, ubiorem feminis proventum detrahens, plethoram minuens tutius quam phlebotomia, labor aut ἀνορεξία.

VENERIS scopus est similis in specie productio, ad quam requiritur sexus diversitas, mutui amplexus, nec non feminis probè cocti & χαρὰ δόξης ab utroque emissio; hanc consequuntur eiusdem ab utero attractio, missio, retentio & in actum promotio, quæ conceptio est; insignis verò voluptas, quæ ne ἐξονειρώθησιν quidem vacat, comitatur, in femina duplex, in mare maior & diuturnior, à semine spiritu & calore perfuso orta, dum in partes generationi dicatas, sensu exquisitissimo præditas atque σπασμωδικῶς, confertim irruens, eas copiâ suâ & acrimoniâ titillat. Hinc corporis totius cum prurigne blandior commotio, quâ cute per ἐκταμύνην nativi caloris rarefactâ, humoribus superfluis nec non vilibus attenuatis, vasorum omni genere dilatato & ampliato, quod per corporis habitum fufum est atque dispersum, per sudores, aut ἀδρῶν δακρυόλην foras protruditur; quod in ductibus spermaticis putredinem iam concepit, aut proximum est, ut putrefcat, ὅτε τῇ ἐμφορῶν χειρὶ excernitur; ac demum bile excrementitiâ in ventrem effusa, quod in abdominis cavitatibus restagnat, egeritur; sicque corpus vniuersum succorum nutritionum exuperantiâ, & excrementorum pondere atque farcinâ levatum, alacrius & ad omnes obeundas functiones redditur expeditus.

NATVRÆ itaque iniurij Epicurus & Democritus, quum Venerem vitæ solamen & Helenæ craterem, ut παρρησίαν quid funditis tollunt, homini animalium πολυσπερματόν, cuiusvis naturæ, temperamenti, habitus; quouis tempore & ætate fere omni opportunam; ut quæ senem iam assuetum non erubescens adurat ignibus, imò & adolescentem παρῖζοντα, & puellam, cui mammæ duobus digitis prominent: non erumpentia quippè tunc καπαμῆνια blandè ciet, nec ut sufficit aromatum κελευσέας infert, ἀρῆσιν somnum, ictericis δίψας, hysterics ὀπποιας, prægnantibus διπλάσι conciliat, denique penè obrutam appetendi vim exfuscitat. Contrâ à diutius intermissâ venere, corporis totius nec non capitis gravitas oritur, πρὸς νεφελήν, viduus & virginibus πολυσπέρμους familiarissima, à quâ, per σίαρξ ἀπορροια, herculeum morbum nequaquam distinxeris, priapismus, ἐρωτομυρία, feminis in somnis effusio, ἀνορεξία.

Ergo à Veneris abstinentiâ ἀνορεξία.

Proponēbat Lutetiæ GILBERTVS PVYLON Aruernus Anno R. H. M. DC. XXX.